

lig Arbejder, om han er ædruelig eller fordrukken, alle den Slags Ting, som ikke have noget med Politik og social Kamp at gøre.

Arbejdsløshedsinspektoratet have vi i Forslaget tillagt en betydelig Vægt, og det er ganske særlig, tør jeg vel nok sige, paa Grund af, at vi deri se ikke alene en Garanti for Kassernes Nevtralitet og en Garanti for Kassernes forsvarlige økonomiske Ledelse, men ogsaa se det bedste Middel til Samarbejde mellem Kasserne indbyrdes og til faglig sagkyndig Hjælp og Støtte til Udvikling af hele den paa-gældende Virksomhed. Hvor megen Nytte et saadant Inspektorat kan gøre, kunne vi allerbedst se af Sygekasseinspektoratet. De udmærkede Resultater, der her ere vundne, have ogsaa været bestemmende for os til væsentlig at bruge Rammerne fra Sygekasseloven til at bygge dette Forslag paa og til ogsaa i den Henseende at følge Sygekasseloven, at vi give Inspektoratet en ret fremskudt Stilling, vel at mærke ved Siden af og i stadigt Samarbejde med det af Medlemmernes fri Valg udgaaede Nævn. Jeg antager, at den Maade, hvorpaa hele Tilsynet med og Overledelsen af disse Kasser tænkes ordnet, skaber baade tilstrækkelig Garanti for en vis Ensartethed og et vist fælles rationelt Grundlag for Ledelsen og ogsaa en Garanti for, at det bliver Selvstyrelsen, der faar det afgørende Ord, at det bliver Medlemmerne selv, der i Virkeligheden blive Herrer i Kassen og ogsaa med Hensyn til Fællesspørgsmaal faa en afgørende Stemme.

Jeg skal slutte med at sige, at hvor meget end forskellige Partier og Retninger kunne strides om Æren for at være de første, der have bragt Arbejdsløshedsforsikringsspørgsmaalet frem her i Landet, saa tror jeg, det vil blive staaende som remtidens Dom, at den største Ære dog i tilkomme en Lovgivningsmagt, i hvilken andborepræsentanterne spille en saa frem-ædende Rolle, for, at de, trods det, at i dette Øjeblik den Landsulykke, Arbejds-løsheden er, ikke endnu er traadt dem saa særdeles nær ind paa Livet, dog have haft Solidaritetsfølelse nok, Fremtidssyn nok til at se, at en Forsikring mod Arbejdsløshed er et af de væsentligste Led i Kæden af de store sociale Forsikringsforetagender, som det er den sidste halve Menneskealders Ære at have indført her i Landet. Jeg tror, at naar vi have vedtaget denne Lov, ville vi komme til at staa i Spidsen for alle civiliserede Stater med Hensyn til Bekæmpelse af Arbejds-løsheden, ligesom vi allerede gøre det med

Hensyn til Bekæmpelsen af Tuberkulosen, og at det saa skal være et yderligere Blad i den Hæderskrans, som den danske Lovgivningsmagt sikkert faar derfor, at en saadan Lovgivning er fremkommen i et Land med en overvejende Landbrugsbe-folkning fra en Lovgivningsmagt, der ikke i den Grad havde Kniven paa Struben overfor Arbejdsløshedsforsikringspørgsmaalet som saa mange andre Parlater, men som har været besjælet af tilstrækkelig Følelse af, at Samfundet er en Enhed, og haft tilstrækkeligt Blik for, hvad Fremtiden vilde bringe i den Retning, til at gaa i Spidsen i denne Udvikling.

Sandbæk: Formanden vil maaske tillade mig at oplæse nogle faa Linier af den Arbejdsløshedsstatistik, som følger med Lovforslaget og Betænkningen. Paa Side 25 staa følgende: „I 1902 var det maanedlige Gennemsnit af arbejdsløse en Smule under 16,000, i 1903 mellem 9 og 10,000. Multiplicerer man Gennemsnittet af de maanedlige Opgørelser med $25\frac{1}{4}$ (3: Antallet af Arbejdsdage i Maaned), og dividerer man dernæst med det samlede Medlemsantal i Fagforeningerne, der den 1. April 1903 var 74,863, faar man i 1903 i Gennemsnit for hvert Medlem ca. 3,29 arbejdsledige Dage, for 1902 ca. 5,38 i hver Maaned, hvad der vil sige det samme som ca. 39 arbejdsledige Dage i 1903 og ca. 65 i 1902 pr. Medlem“. Hvad vil det sige? Det vil sige, at i 1902 var Antallet af arbejdsledige Dage 4,660,000, og i 1903 2,919,000. Tager vi Gennemsnittet af de to Aar, er der 3,892,000 arbejdsledige Dage — jeg nævner stadig de runde Tal. Jeg har tilladt mig at oplæse dette lille Stykke, thi her mener jeg, vi have et Fingerpeg paa, hvilken Opgave vi staa overfor, og hvor store Summer der i Virkeligheden vil kræves, naar vi skulle til at løse Arbejdsløshedsspørgsmaalet. Det ses, at det ikke bliver saadan ganske smaa Beløb, dersom det offentlige virkelig i noget Mon skal tage Del deri.

At der, naar en saadan Opgave skal løses, kan være forskellige Meninger og gøre sig forskellige Synspunkter gældende, er jo naturligt, og det har ogsaa været Tilfældet indenfor Kommissionen. Et Mindretal, hvortil jeg hører, har ønsket i visse Retninger at gaa en anden Vej end Flertallet, særlig med Hensyn til Tilskudet fra det offentlige. Medens der i § 9 i Flertallets Forslag foreslaas et Tilskud af Statskassen af en Trediedel, have vi i Mindretallet ikke ønsket at gaa slet saa